

LA TUIES

—Mireu, de vegades em fa enfadar, però així que obra la boca, ja em té convençuda...

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidex en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta, que está de ullera escribe una comedia entera

FRUTA PROHIBIDA

(Nota de la Redacción: Esta fruta no es del tiempo. Es de todos los tiempos, desde los del señor Adán y madamita Eva.)

Comedia pasional (muy pasional) irrepresentable y en un acto... inmoral. La escena representa un lujosísimo dormitorio. Por su mueblaje blanco se puede colegir que pertenece a una señorita. Existen muchas razones para no representar esta obra, y una de ellas es que al levantarse el telón hay en la escena una obscuridad de cine de la calle de San Pablo. Como esa obscuridad debe durar durante toda la representación, los espectadores no verían nada y protestarían más que si se estrenase un drama de "Azorín".

Al levantarse el telón, penetra en la habitación Lulú, una descacharrante muchachita de quince años, que es la hija de la casa donde se supone se desarrolla la escena. Sigilosamente, camina de puntitas, para no hacer ruido. Se dirige a la ventana que da al foro y la cierra. Breves momentos después se inicia el diálogo, y, como para iniciar un diálogo es preciso que haya, por lo menos, dos personas, advertiremos al lector que esta segunda persona es el novio de Lulú, que atiende por Pepito, de nombre, y de apellido, el que más les cuadre a ustedes.

Lulú. — Este sacrificio te demostrará cuánto te quiero. ¡Ay de mí, si mis padres se llegaban a enterar!

Pepito. — Lo sé, vidita mía. Por eso te quiero hoy más que nunca.

Lulú (despojándose del vestido). — ¿Me juras que me querrás siempre?

Pepito. — ¡Hasta después de la muerte!

Lulú. — ¡Qué feliz me hacen tus palabras! ¡Si no fuera por estos momentos en que podemos hablar a solas, mi vida sería un rosario de desdichas! Si me engañaras, Pepito de mi alma, destrozaría mi corazón.

Pepito. — Hoy siento que te quiero más que nunca. Me parece estar soñando...

Lulú. — No existe persona en el mundo a quien yo pueda querer como te quiero... Te quiero, ¿me oyes?, pero te quiero para mí sola...

Pepito. — ¡Oh, Lulú, qué feliz me haces! ¡Me parece mentira todo esto... de tan dichoso que me siento!

Lulú. — ¡Por Dios, vida mía! ¡Si mi padre se enteraba de esto, te mataba!

Pepito. — No hables tan alto, que pueden oírte. ¡Por mí, no temas, que dar la vida es poco!

Lulú (quitándose lentamente la combinación de seda color carne). — ¡Por Dios, Pepito, que me vas a volver loca de alegría!

Pepito. — Nunca has estado tan encantadora como hoy.

Lulú. — ¡Mentiroso!... Papá sigue opuesto a nuestras relaciones, y si su corazón no se ablanda, me voy a morir. (Se quita

la camisita, menuda como un pañolito de bolsillo, que cae a sus pies, como si estuviera cansada de "aguantar la capa").

Pepito. — ¿Qué importa que él no quiera, si nosotros nos queremos?

Lulú. — Sí, pero le engañamos...

Pepito. — Más dulce es el querer cuando es prohibido. No te entristezcas, vida mía... La noche es poética, romántica, encantadora... El mundo es nuestro... Somos jóvenes... Nos amamos... ¿Puede haber más dicha sobre la capa de la tierra?

Lulú. — ¡Pepito! ¡Júrame que nunca me dejarás de amar, que no mirarás a ninguna otra mujer, ya que soy toda para ti!

Pepito. — ¡Lo juro, corazón mío! Si no te hubiese conocido, ignoraría todavía lo que era querer... amar... idolatrar... adorar...

Lulú (quitándose el sostén). — ¡Oh!... ¡No puedo más!

Pepito. — Mis padres van a oírme. Dame un besito.

Lulú. — ¡Toma, vida mía! ¡Chas, chas, chas! Bueno, Pepito, es muy tarde... ¿Me despertarás en cuanto abras los ojos? Llámame temprano, temprano... Hasta mañana...

Pepito. — Sí, hasta mañana, corazóncito mío...

(Lulú cuelga cautelosamente el receptor del teléfono para no hacer ruido. Se pone la camisa de dormir y se hunde entre los blandos cojines (atención, linotipista) de su lecho blanco y virginal.)

Telón

Rufasta,
émulo de Calderón

ESPECTACLES GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia
Santpere--Bergés
Primera actriu:
Asumptió Casals

Divendres: estrena de
**EL DRET DE
LES DONES**
O
**SANT ANTONI
GLORIOS**

TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits

Totbom l'ha d'anar a
veure

EUREKA

La millor revista que s'ha
presentat a Barcelona

ROXANA

la millor obra del mestre

LUNA

TEATRE NOU

EXIT COLOSSAL

Cada nit

ALLELUIA

Segona versió de

CHARIVARI

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Canvi d'ofici

VOSTES coneixen a en Pou Sabater? En Pou Sabater és un jove advocat de la talla dels Barriobero, Serrano Botanero i altres eminents juriconsults que mai no tenen un gest de vacil·lació quan se'ls demana que posin la seva toga al servei d'un desgraciat. En Pou Sabater, per discret, no es farà mai ric, però tindrà en canvi l'avantatge que dormirà sempre tranquil, segur de no haver mai defensat una causa injusta ni sostingut un plet denigrant. En canvi, molts infelços que, sense la seva providencial intervenció jaurien injustament a la presó, són avui al costat dels seus, i beneeixen el seu nom com el d'un apòstol.

Doncs bé: el senyor Pou Sabater va anar un jorn a donar una conferència a un poble de la província de Girona. En arribar el moment de la seva presentació, el president de la societat on tenia lloc l'acte, es va equivocar i va dir:

—Tinc el gust de presentar a l'auditori el senyor Pous i Pagès.

En Pou no digué res, i el president continuà el seu discurs de presentació, però insistí dues o tres vegades més en la confusió, fins que un del públic es decidí a rectificar-la i digué:

—Pagès, no: Sabater.

La disfressa original

AQUELL jove comediògraf català que tants èxits ha assolit davant del públic, i que actualment l'aplaudeix en la seva darrera producció, és, hi ho ha estat sempre, un formidable humorista.

Naturalment que ens referim a aquell xicot que porta per cognom el d'un arbre molt fort i resistent.

Doncs bé: aquest humorista, quan encara no era comediògraf, va tenir un any, per Carnaval, la humorada de disfressar-se amb un vestit de rigurosa etiqueta, però fet de panyo verd.

Així, i sense cap acompanyament, es va passejar per les Rambles els tres dies de Carnaval.

A un conegut seu, el dimarts a la tarda, se li va ocorrer atançar-se-li i li va preguntar:

—De què vas?

—De taula de billar — va respondre imperterrit.

—Però, i el taco i les boles?

—Les porto amagades, i no em dóna la gana d'ensenyar-te-les — respongué l'autor de la singular brometa.

La crisi teatral

NO és tan sols ací on hi ha crisi teatral. A París, també se'n ressenten, i sinó, llegiu aquesta anècdota:

En un teatre, situat prop de l'Estrella, en el moment d'alçar-se el teló, hi havia un sol espectador.

Un artista va avançar fins a la bateria i digué:

—Senyor: A conseqüència de la indisposició d'un actor, l'espectacle no es podrà representar aquest vespre. Passi per l'Administració i li tornaran els diners.

Però l'espectador es va posar dret i, amb calma, respongué:

—Oh! No cal que es molestin per mi! Com que porto passe!

Canvi de pis

SENTIT anant per la Rambla — en el tros transitable, naturalment — entre dues senyores:

—I què? Et canvies de pis, definitivament?

—Em sembla que sí. El meu xofer ja l'ha vist i li agrada molt. Quan els meus criats l'hagin anat a visitar i hi estiguin conforme, em sembla que em decidiré.

L'hortolà de Sant Boi

NENES MODERNES

LA mamà de la Carmeta li està clavant el sermó número dos mil. Això vol dir que la Carmeta no llaura gaire dret i que tira pel camí dolent. Efectivament: ella va al cinema, i no hi va per veure pel·lícules. Ella va als teatres, i no hi va pas per estricta afició al ball. Ella es passeja pels carrers foscos i solitaris, i no s'hi passeja pas sola. Compreneu el què vull dir?

—Estic decidida: li diré que vull ésser fidel al meu marit, i que si vol alguna cosa, s'ho haurà de pendre contra la meua voluntat.

Doncs bé, la seva mamà, que sap els perills que corre una noia jove fent totes aquestes coses, la sermoneja i procura convèncer-la de què ha de canviar de tàctica si es vol evitar disgustos seriosos.

—Mira, nena — li diu — que una noia que flirteja d'aquesta mena de manera, està a dos dits de caure en mals pitjors.

I ella, que és una noia que no es deixa atabalar, li respon tota tranquil·la:

—Dos dits, dos dits... Sempre exageres, mamà!

Vanda Rheta

IDILLI CINEMATIC

LA sala està a les fosques. L'acomodador, amb la seva làmpara a la mà, avança per un dels passadissos lateral, seguit d'una doneta magnífica.

—Si la senyora no em recorda, li ensenyaré la meva tarja d'identitat.
—Ensenyi-me-la.

—Li agrada endavant o endarrera? — pregunta servicial l'acomodador.

—Tan se m'endona — respon la doneta, indiferent.

L'acomodador no pregunta res mes. Sap perfectament de què va.

—Ací estarà bé, senyora — li diu assenyalant-li una renglera on hi ha buides dues butaques juntes.

Ella li posa una moneda a la mà i somriu... L'acomodador dóna les gràcies i se'n va vers a les últimes rengleres. S'acosta a una d'elles, diu unes paraules a un jove que s'està aborrint com un musclo i aquest s'aixeca ràpidament i el segueix.

—Aquí estarà bé — li diu indicant-li la butaca del costat de la doneta que ha col·locat fa un moment.

Ell li dóna la corresponent propina i tot queda en la foscor.

—Es bonica aquesta cinta, senyora? — pregunta el jove, moments després d'haver-se assestat.

—Ai, no ho sé! Tot just acabo d'arribar.

—Es simpàtica la protagonista, veritat?

—Molt. Ell no m'acaba d'agradar. Té una cara que no diu res.

—Es un estaquirot.

Passen uns moments. El jove s'assenta molt còmodament a la seva butaca, i aconsegueix establir el desitjat contacte. Ella, en veu baixa protesta de quelcom.

—Li passa alguna cosa? — pregunta el jove desfent el contacte per si la protesta va per ell.

—Aquest beneit d'ací al costat, que em deu haver pres per una qualsevol. Figuri's que sense més ni més, ha allargat la mà i me l'ha posada... Quin desvergonyiment!

—Ja ho pot dir, ja senyora! N'hi ha un tip!

—No sé, però hi ha homes que es creuen que totes som iguals! Jo trobo que per pendre's certes llibertats, haurien primer d'explorar el terreny, i segons anessin veient... No li sembla?

—Es clar, dona, es clar! — exclama ell, deixant-se caure indolentment damunt del braç carnis de la seva veïna.

Es fa un silenci i ella torna a protestar molt baix.

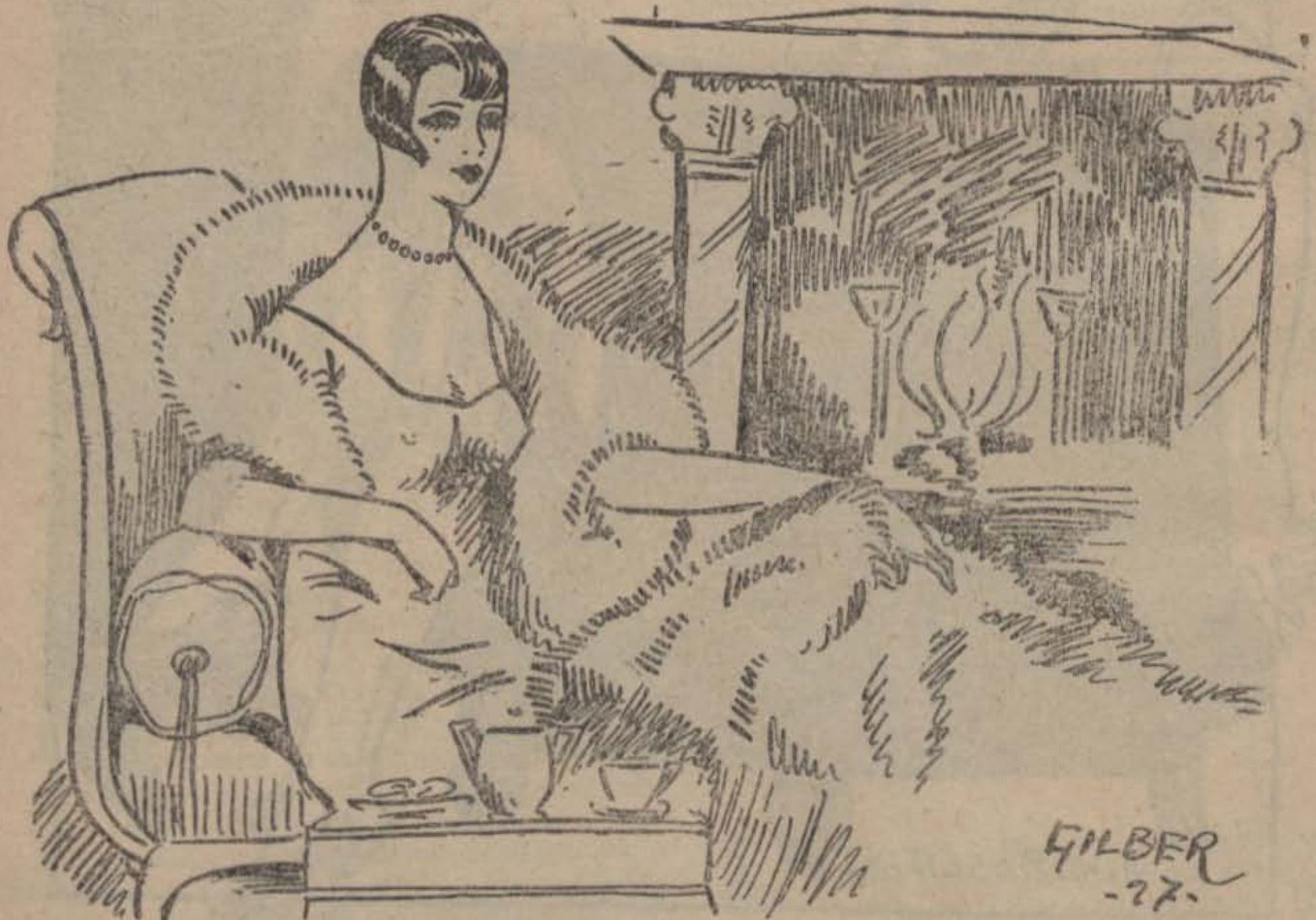
—Ja hi torna?

—Altra vegada!

—Sap què pot fer? Acostis cap a mi i així no la molestarà aquest impertinent.

—Ai gràcies, jove! — fa ella seguint el seu consell.

L'idil·li comença. S'encen la llum. Al costat

—Innegablement: la vida confortable és deliciosa, però tota sola trobo a faltar quelcom...

d'ella no hi ha cap home. Hi ha una vella que està dormint. En apagar-se novament la llum, el jove ja no espera cap excusa per atacar de valent. I ella tampoc, tampoc espera. El temps és or. No perdeu ni un minut parlant. Féu la vostra feina...

Sara Trusta

UN PRESTEC I UNA DEIXA

EL senyor Nadal, un procurador d'aquests que es passen els dies fastiguejant la gent i les nits cercant bronquina a les coristes dels teatres de revué, acaba de llegir un dels capítols de "La Pompadour" de la nostra Laura, i l'home estava que no s'hi veia de cap ull. Eren les sis, i per tant no podia moures del despatx perquè precisament era l'assenyala da per la visita.

Malhumorat es tragué l'americana, es col·locà el batí de treball i començà a cercar entre el paperam de jutjat que s'apilotava damunt la taula. Encara no havia començat a estudiar els afers pendants, que el passant li lliurà una targeta que li va fer obrir uns ulls com unes taronges. Deia així:

CONXITA FILDOR
 "girl"

Va afectar un aire de serietat davant del dependent i li ordenà que la fes passar. La Fildor! — exclamà interiorment — El meu caprici inassequible!

Una veueta argentina el va tornar a la realitat.

—Es pot passar senyor Nadal?

—Endavant, endavant! I doncs, què et porta per ací, bufona? Alguna baralla d'escenari? Un incompliment de contracte?

—Res d'això, senyor Nadal. Un compromís, un veritable compromís!

—Explicat, filleta, i si jo puc ajudar-te...

—Sí que pot. Necessito cent duros i els necessito de seguida.

El senyor Nadal va arrufar el nas. Cent duros fan arrufar el nas de qualsevol per tivat que el tingui. Ella es donà compte del gestic del senyor Nadal i s'apressà a aclarir:

—Vostè ja sap que jo hauria pogut anar a trobar a qualsevol altre dels abonats, com per exemple el senyor Roquetes o el senyor Vicentet, però... és tan simpàtic vostè...!

La Conxita es tornà vermella, i amb el voraviu de la faldilla, es va eixugar una llàgrima tendríssima. Com ja compendreu, aquest és l'origen del "quento de la llàgrima", perquè mentre feia veure que s'eixugava els ulls, el què feia era ense-

nyar una altra cosa. Al senyor Nadal se li va desarrufar el nas. A qualsevol se li hauria desarrufat, i com que en el mateix despatx hi havia una magnífica otomana...

En acomiadar-se, el senyor Nadal, després d'haver afluixat el bitllet mitjà, preguntà carinyós a la Conxita:

—I, escolta, maca: que es pot saber perquè els volies aquests cent duros?

Ella es tornà tota vermella i en veu baixa respongué:

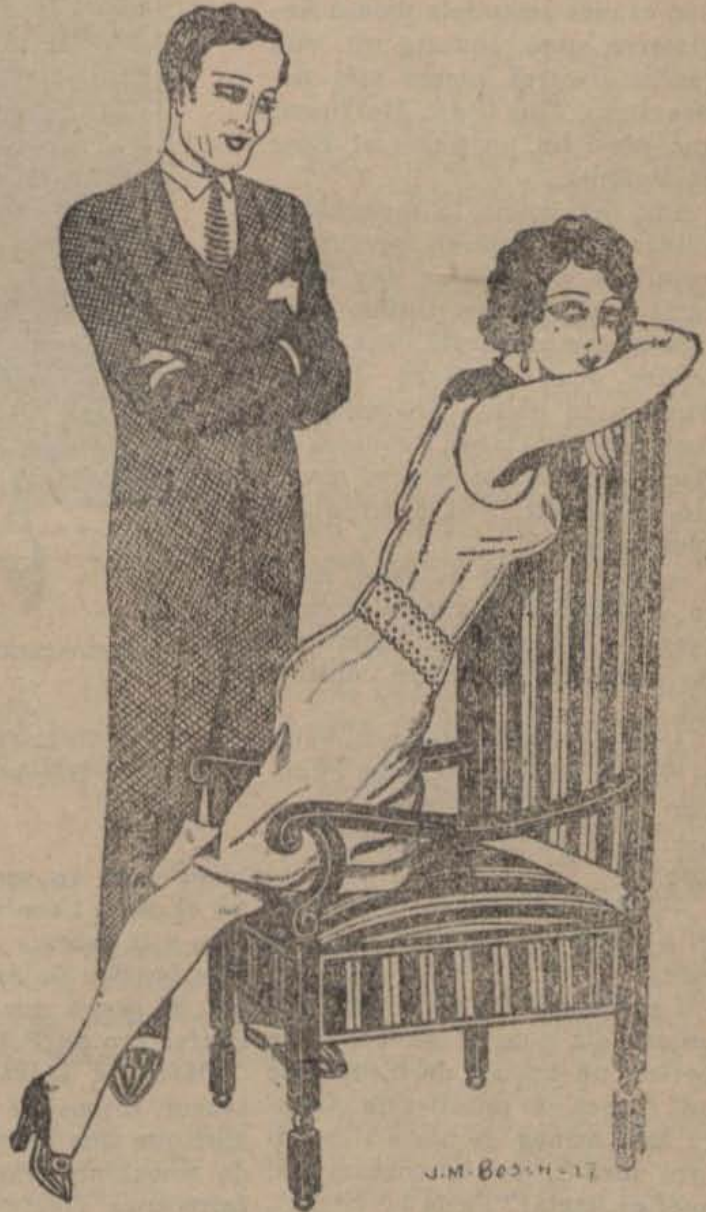
—Em promet ésser discret, senyor Nadal?

—T'ho juro, dona!

—Doncs, bé: són per posar-me en mans de metge, perquè aquell beneit de l'apuntador ha abusat de mi d'una manera indecorosa i m'ha deixat un mal record.

El pobre senyor Nadal va caure en basca.

Vanda Rhotà

—I aquestes coses, no es diuen, Lluís!
 —Ja ho sé: és molt millor fer-les...

STRES HUMORISTES
LA DUQUESA

Per MAURICI DEKOBRA

LA duquessa de Bayswater agafà el receptor del telèfon, quin aparell estava situat al seu salonet particular i respongué al que preguntava, amb una veu de cansanci:

—Cóm? Sou vos, Mortimer? Ah! Aquesta nit, no pot ésser... No, no soparè pas amb vos al restaurant de les Orquídees. Tota aquella clientel·la cosmopolita em donaria mal de nirvis... No, no! No podria pas suportar aital gabia de ferres, ni amb la vostra agradable companyia... Sou el més snob dels pars d'Anglaterra, però, aquesta nit, vull gaudir d'altres plaers més denòcrates... Fins demà, Mortimer, que pendrem un porto al Bosc de Bolònia...

Amb indolència, la duquessa va deixar caure l'aparell, davant del mirall es va arreglar una lligacama que li anava fluixa, mentre un cambrer treia unes copes buides que reposaven damunt d'una gran plata. La cambrera particular de Dafné, duquessa de Bayswater, va fer la seva aparició al salonet. Anava arreglada com per sortir.

—Faci el favor de dir al mosso — digué la duquessa al cambrer — que avisi al xofer que no necessito el cotxe aquesta nit.

Després, Dafné es va canviar el sosten, amb un deliciós impudor i afegí, dirigint-se al cambrer, que no s'havia mogut de lloc:

—I digui al porter que em vagi a cercar un bon taxi per a les vuit.

La cambrera va portar a la duquessa els guants, un collar de perles, un paquet de bitllets de mil francs, un mirallet de butxaca amb mànec de plata i un llibret menut, en la coberta del qual es llegia: "París by Night", mentre el cambrer desapareixia.

—Tornarà tard la senyora duquessa?—interrogà la cambrera.

J.M. BOSCH 27

—Què et passa, ara?

—Ai, no sé, però tinc més poques ganes de sortir!

—Potser no tornaré fins demà al matí, Leonia. Aquesta nit, vaig a la recerca de l'imprevist. Si a les deu de demà no he tornat, li prego que telefoni a la Prefectura de Policia.

Dafné va baixar dintre l'ascensor, insensible a l'homenatge mut que dos gentlemen abillats de smocking oferien a la seva formosura, i es dirigí al porter del hall. Aquell es va precipitar a les seves ordres:

—Ací té un bon taxi. La se-

nyora duquessa vol fer-se conduir al teatre?

—Digui-li que em porti al Jardí de les Plantes.

Dafné va pujar al taxi. Mentre el xofer feia evolucionar el seu cotxe entre els altres vehicles, caminant pels boulevards, ella l'observava des del seu seient... Portava els cabells tallats de poc, anava ben abillat, net... Era un xofer que feia goig.

En arribar el cotxe a la cantonada del Boulevard Sebastó-

—I trigarà gaire a sortir la teva mestressa?
 —No sé; depèn de qui hi hagi dins de l'hotel esperant-la...

pol, Dafné picà amb els seus dits pulcrament manicurats al vidre. El xofer es va deturar.

—He canviat d'idea — li va dir — Ja no vaig al Jardí de les Plantes.

—Està bé, senyora.

—No coneix vostè algun bon restaurant pels boulevards exteriors? Voldria sopar.

—Es que... — féu el xofer — no hi ha cap establiment xic per aquells llocs.

—Precisament! Que no sigui xic!

—Hi ha el restaurant del Príncep Leopold. S'hi menja admirablement per dotze francs.

—Anem-hi. Vostè soparà amb mi.

El xofer, astorat, va girar el cap. Dafné va comprendre la seva mirada i va precisar:

—He dit: vostè soparà amb mi, a menys que jo li faci fàstig...

—Oh, senyora!

—Llavors, anem!

El taxi es va deturar aviat davant del restaurant del Príncep Leopold.

Dafné va baixar i féu una senyal al xofer. Aquest s'aixecà del seu seient i pronuncià:

—Es de debò, això, senyora? Veritablement, vostè...?

—He dit que el convidava a sopar. Suposo que això no el compromet?

—De cap manera! Permeti'm, només, deixar el cotxe dintre d'aquest carrer sense sortida, perquè si el deixava a la porta del restaurant, els agents em posarien una multa...

Dafné i el seu convidat, sopaven a una petita tauleta. A la dreta, dos empleats acabaven el seu àpat. A l'esquerra, dues figurantes de músic-hall pagaven la nota abans d'anar-se a tancar entre castidors.

Entre les olives i la llangonissa, la conversa es va iniciar. El xofer es preguntava qui podia ésser aquella anglesa tan bonica, abillada amb una elegància perfecta i que no es donava de menys d'admetre a la seva taula un proletari del volant. Per la seva part, Dafné contemplava el seu convidat. Aquell xofer d'aspecte simpàtic, ulls blaus d'acer, llavis prims i que menjava amb una certa correcció, li agradava. Hi havia en la seva mirada quelcom cruel que excitava més la curiositat de la duquesa en aquella imprevista aventura. Quin podia ésser el passat d'aquell home? Un traficant de carn femenina fracassat entre dos viatges a Montevideo o un escapat de l'acció de la justícia, que per rehabilitar-se es guanyava honradament la vida portant aquell taxi?

La discreció, la reticència del seu convidat li agradaven. Gairebé no parlava d'ell i eludia totes les preguntes directes. Era evident que la seva vida havia estat una mena de llibre tancat, les

pàgines del qual no tenia cap desig de mostrar.

—Millor — pensava Dafné — M'agrada sopar amb aquest plebeu la consciència del qual no està neta de pecat i que el seu passat indubtablement és tenebrós. No podia haver cercat millor oportunitat. El deu de l'aventura ha volgut escoltar els meus prec.

Mentre estaven degustant, tot parlant, uns democràtics peus de moltó amb salsa d'ou, Dafné va creure sentir el genoll del xofer que s'acostava al seu fins a enganxar-s'hi com una llagosta. Una sensació deliciosa va recórrer la pell satinada de Dafné. Quina prodigiosa aventura! Veure's desitjada per un guapo xofer de taxi en un restaurant popular del districte divuitè de París! Les elegants de Mayfaur que de vegades somnien a Park Lane fugides prodigioses cap a barris hipotètics de la ciutat de la llum, haurien pagat sense discussió mil lliures esterlines per a compartir la seva emoció.

A l'hora dels postres, mentre Dafné menjava amb una alegria, veient a ella desconeguda un formatget suís un xic ranci servit damunt d'una fulla de parra un xic polsosa, va tremolar de passió en sentir la mà del xofer que, subrepticament es posava damunt del seu braç nu.

Aquella mà de treballador sindicat, aquella mà d'home de passat tenebrós la cremava. Es va girar sobtadament, amb els ulls que li sortien de les òrbites, i amb una embriaguesa indefinible, va pronunciar:

—Sap vostè, amic meu, de qui és el braç que ha tocat en aquest moment?

—No!

—El de la duquessa de Bayswater.

Ella recercà en la mirada del proletari l'efecte dels seus mots. Però aquell somrigué mentre responia:

—Escolta, Toni, els negocis van malament, i hauràs de posarte a treballar.

—No puc, fem vaga jo i els companys.

—Què demaneu?

—L'abolició del treball.

—Una confiança en val una altra... La mà que la està tocant és la del príncep Dimitri, cosí segon del difunt tzar... Si ho dubta, ho pot comprobar amb aquest permís de conducció i aquesta tarja d'identitat que porto...

Però, la duquessa de Bayswater ja no mirava els papers que el xofer acabava d'estendre damunt la taula. Vermella i desconcertada, s'havia posat dreta. Furiosa llençà un bitllet de cent francs damunt la taula, que la dona que servia recollí, i digué al príncep:

—I quina necessitat tenia vostè de dir-me això? Tota la poesia d'aquesta nit se n'ha anat a passeig! "You... damned fool!"

I va sortir bruscamment. La dona que servia recollí les restes del formatge que havia deixat a mig consumir la duquessa i exclamà:

—Es un xic estranya, la vostra amigueta!

El príncep xofer féu un gest en el qual es sintetitzava tot el fatalisme atàvic i acabà dient:

—Es una dona!

Marcel TERRA (trad.)

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA. MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xucroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pel·les", cobrables en la nostra Administració o per git postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'è! 21

ELS PARTITS AMISTOSOS

UN jorn en la vida, bé hem de parlar de futbol, i més ara que l'"Espanyol" guanya. Els nostres llegidors ja saben que el senyor Rufasta, el nostre estimat director, una temporada que volgué fer la competència a en Cabeza i a en Torrents, era acèrrim espanyolista.

Doncs bé: l'altre diumenge, un soci del club que no havia pogut anar a veure el partit, va telefonar des de casa seva a l'estatge social i va preguntar:

—Que saben el què ha passat, al partit d'avui?

—Si senyor. Li van respondre — Tres a un a favor nostre.

—Tres gols a favor del club?

—No senyor. Tres lesionats!

B. Orrango

EL PINTOR FUTURISTA

UN pintor futurista ensenya a un amic una tela que no se sap bé el que és: igual podria representar la derrota de l'Uzcudun que els sortidors de la Plaça de Catalunya, o bé, si vostés ho

prefereixen, les cuixes de la Chelito en el seu estat actual.

—I què representa, això? — pregunta el senyor a qui li ensenyen el quadre.

—Això — respon el pintor, un xic indignat de la poca percepció artística del seu interlocutor. Això és el retrat de la meua senyora!

L'altre es queda contemplant la tela i acaba dient:

—Però, almenys, espero que vostès no tindran pas fills...

Tit Hella

EL PREU DE COST

UNA artista de varietés que s'ha arruïnat a Montecarlo, es veu obligada a penyorar les seves joies. El tassador les va examinant i posant preu a cada una d'elles. En trobar-se davant d'una diadema de valor extraordinari, l'home no s'atreveix a valorar, per por de sofrir un erro important.

—Si la senyora em podés indicar més o menys el preu que li va costar, potser m'orientaria un xic.

Ella rumia una estona com si no recordés prou bé un detall i a la fi aclareix:

—Set minuts.

K. Nela

PRECOCITAT

LA senyora Adelaida, és el què podríem dir-ne la Venus de la lletgesa. Veure-la i avorrir les dones, és quasi bé inevitable.

Aquest dia, en Manelet, el fill de la senyora Adelaida y del senyor Joan, va preguntar ingènuament:

—Escolta, papà: per què et vares casar amb la mamà, tú?

L'home se'l quedà mirant una estona i després exclamà adreçant-se a la seva costella:

—Ja ho veus, noia: fins el noi se'n fà creus!

Fanalets

UNA SENTENCIA

L A Lluïseta, quinze anys amb tots els neguits i totes les il·lusions pròpies de l'edat, està llegint un d'aquests llibres que les noies no han de llegir y que en realitat són els únics que llegeixen. De sopte, troba una frase, rumia un xic i es queda pensativa. Torna a llegir-la i repeteix lentament: "l'home veritablement feliç, és aquell que està sense camisa". Dels seus llavis surt un sospir llarg i fondo, i comenta interiorment: i la dona, també.

Mar i Netta

GELOS

L A senyora Lleonarda no deixa un moment tranquil al senyor Pepet. Està convençuda de què el seu marit és una mena de don Joan del segle XX, i no el deixa viure ni sossegar. Si torna d'hora, perquè torna d'hora. Si ve tard, perquè ve tard, sempre troba un motiu o altre per dir-li quatre coses lletges. Aquest dia, regirant la biblioteca del senyor Pepet, la senyora Lleonarda, entre els fulls d'un llibre, hi va trobar el retrat d'una artista amb una dedicatòria amorosa per el seu marit. No volgueu pas saber la que es va armar!

—Ets un viciós! Ets un malvat! Enganyar-me d'aquesta manera! Miserable!

—Però dona...!

Un plat que vola.

—Jo et juro...!

Una cadira que surt de les mans de la senyora, en cerca de "mayor espacio".

A la fi el senyor Pepet pogué enraonar:

—Escolta Lleonarda: és cert que aquest retrat va dedicat a mí, però fixat la data, i veuràs que és d'abans de què tú i jo tinguessim relacions...

—Raó de més! Això és horrible! Un home, que, abans de conèixe'm, ja m'enganyava!

Res, fillets, que amb faldilles sempre hi perdesreu. No hi volgueu discussions.

Raf. E. Lett

NO VALIA LA PENA

E N Rabaquets està a punt de casar-se amb la Conxita, una xavala més ardenta que l'esperit de vi i més movedissa que les espigues del camp.

El seu amic Rosquilles li dona consells.

—Es a dir que et vols casar amb la Conxita?

—Sí, noi, sí, ja està tot arreglat.

—Home, jo com a amic, he de aconsellar-te que no ho facis.

—Res, res, no torno pas endarrera.

—Mira Rabaquets, que no parlo perquè sí. A tú no et convé casar-te amb aquesta noia.

—Es inútil, noi: no em convenceràs pas.

—M'autoritza a dir-te una cosa?

—Digues-la.

—Doncs, bé: la Conxita és... és... una qualsevol!

—Tira, home, tira! Això són ganes d'enraonar.

—T'ho juro! En tinc proves!

—I com ho has sapigut tú això.

—L'any passat a Riudavets on ella va anar a passar l'estiu, tots els homes del poble, tots sense mancar-n'hi un de sol varen tenir que veure amb ella!

En Rabaquets es quedà pensatiu una estona, davant de l'afirmació concreta del seu bon amic, però a la fi exclamà amb senzillesa:

—I bé... quina importància té això? Al cap i a la fi, és tan petit Riudavets!

Guillem de Prèssa

POESIA I PROSA

E N Ramir Blau, poeta romàntic, s'ha enamorat de donya Lluisa, una tardoral d'aquelles que fa caure d'esquena. Ell és molt tímid. Ella és molt càlida i cal confessar que li agradaria menjar-se aquell bombonet que tan fonament ha sapigut impressionar les seves carns abundoses i tremoladisses. Ella prou li dona ocasions perquè ell s'atreveixi, però el xicot, se la mira, sospira i posa els ulls de sipia, sense fer la més petita insinuació.

En Ramir Blau és estudiant de dret i està de passant a casa del marit de donya Lluisa. Això vol dir que les ocasions es presenten a dotzenes, però el xicot no n'aprofita cap.

Un dia, a la fi, després d'un seguit de provocacions espectaculars i exhibicionistes d'ella, el xicot s'atreveix a mormolar:

—Ah, donya Lluisa! Si jo podés demostrar-li els meus sentiments.

I ella, que no vol passar aquell dia sense resoldre aquell assumpte tan interessant, respòn agafant-lo pel mot:

—Està bé, Ramir: però, ja sabràs tornar-me a cordar la cotilla després?

Vanda Rhotà

Conte premiat en el número passat:
CONFESSIO

ALLO?A

—Una altra barra de carmi! No pot anar això de rebre tantes visites!

cambio algún servicio, sacerdote, alto cargo. Preciados, 7, continental. Adelaida. (6)."

Aixó que una senyora, en sol·licitar un préstec digui que és "agraciada", no ens fa gens de gràcia. Oh, i que tan se li en dóna que el prestamista sigui mascle o femella! A aquesta dama, es veu que no li ve d'un pam!

"Empleado, buen sueldo, conocería, protegería soltera, viuda hasta 45 años, modestas pretensiones. Finalidad convencional. No importan hijos. Escribid: Marconi. León, 10, continental. (6)."

Lo de "finalidad convencional" és tot un poema... Almenys, aquest senyor, ni es fa il·lusions, ni vol que ningú se'n faci... Sens dubte és pel primer que signa "Marconi", per lo del sense fil...

Un altre dia continuarem, que avui és tard. Però, els hi tornem a aconsellar: llegeixin "El Liberal" de Madrid, que riuran més que escoltant els xistos de Lluís Esteso...

Bur Letta

—No'n duptis, noia, no'n duptis. L'EROTYL és una cosa infalible. El fas provar a en Ramón i al cap de nou mesos bateix segur...

ELS ANUNCIS D'"EL LIBERAL"

S I no saben en què entretenir-se, llegeixin els anuncis d'"El Liberal". No el de Barcelona, sinó el de Madrid. Creguin que n'hi ha de molt caios. Ací van unes mostres:

"Ayudaré 40 pesetas mes jovencita linda y formal, honestamente distraer unas horas. — Escriban citando para mañana cinco tarde. L. Olla, Alcalà, 2, continental. (T.)"

En bona fe que ens agradaria saber quina distracció honesta és aquesta de vuit naps al mes. Déu ésser qüestió de tenir bones mans...

"Verdadera señora agraciada, discreta, casa puesta, úrgele préstamo señor o señora posición,

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOYENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona

Imprenta Laletona. - Bon de Sant Pere, 9 - Barcelona

EL PAPER D'AQUESTA REVISTA, HA "LA PAPELERA DE CEGAMA"

representant a Barcelona:

ESTAT ESPECIALMENT FABRICAT PER— TOMAS RIBALTA — Valencia, 316 —

LA Laura Brunet, que com vostès saben està a l'"espinàculo" — que diria l'ex senador — de la glòria cinematogràfica, ens prega que li fem un xisto filmesc — eh, quin mot? — sobre una graciosa relliscada del nostre benvolgut confrare de la Vila i Tall "Heraldo de Madrid".

I com que, naturalment, nosaltres estem disposats a fer a la xamosa Laura tot el que ens demani, encara que sigui una cosa lletja, anem a donar-li gust, en el sentit metafòric de la paraula.

Heu's ací, abans que tot, el retall de l'"Heraldo" al qual fa referència Na Laureta:

"El porvenir de una estrella. — Cerca de millón y medio de dólares por actuar tres años en Norteamérica. — Berlín, 30. — La famosa estrella cinematogràfica Emilia Jannings acaba de firmar un contrato para actuar durante tres años en un estudio yanqui. Percibirá 8.000 dólares semanales durante el primer año; 9.000 por semana durante el segundo, y 10.000 durante el tercero."

Si ho llegeix el senyor Jannings i veu que li han canviat el sexe, armarà un escàndol d'aquells que al món fan fredat!

o o o

I ja, posats a retallar, anem a publicar una altra relliscada del mateix "Heraldo" que també té la seva gràcia!

Quan hom li conta a la gent allò de "Ha sido nombrado Inspector de Higiene el señor Pecuaría", i "El Conde de Romanones, siempre interesado al progreso de las Ciencias acaba de adquirir un magnífico montgolfier que será tripulado por el arriesgado aeronauta señor Francos Rodríguez" (això era un telegrama que deia textualment: "Romanones adquirido globo, dirigirálo Francos Rodríguez" diuen que es broma. Doncs, bé: ací va un telegrama aparegut al popular rotatiu madrileny que deixa en colatxas (mantillas, en català), a totes les ficades de pota periodístiques que es contenen a les tertúlies de les redaccions:

"La paralización del comercio australiano. — Se cree que esta noche será declarada la huelga general en Shipping. — Londres, 2. — Los obreros de Shipping (Australia) se espera que esta noche declaren la huelga general.

El corresponsal de un periódico inglés manifiesta que cesará el trabajo en los astilleros y barcos mercantes, y se inmobilizarán en total unos veinte mil hombres, a los que se unirán en seguida, si no consiguen sus peticiones, centenares de millares más de trabajadores. — Frañola."

La població de Shipping no existeix ni a Austràlia ni arreu del món. El telegrama original, en anglès, parlava de "shipping workman" i com que "workman", vol dir obrer, els traductors ho van interpretar com "obriers de Shipping" creant una població nova per la qual cosa es mereixen les gràcies de Reial Ordre.

Però es dona el cas que "ship-

EPI... EPI... No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. Per bons pòlvors de matar cabres: **LA MUNDIAL. — ESPALTER, 6**

NOTA

Se serveixen comandes per correu, amb tota discreció

El Destino

Revelado por las ciencias congeturales coseguireis simpatía, éxito, felicidad, perfección física y moral.

Detalles en:

Viladomat, 101, pral. 2.ª

ping" vol dir, senzillament, naviliers i que la traducció exacta de "shipping workman" és, en aquest cas concret, "obriers del moll".

Això ho diem perquè vegin que les llengües dominem igual que moltes xicotes que hi ha al carrer Espalter.

o o o

PER fi es va estrenar "Eureka", al "Còmic", que va obtenir l'èxit que es mereixia. El local estava arxi-ple i no hi mancava ni un abonat. A la llotja de la penya dels "Tulipacios" hi van haver de fer requisita de cadires.

L'èxit que ha tingut "Eureka" ha sigut tan colossal que s'ha assegurat l'empresa el passar un bon Nadal.

o o o

SEGONS un telegrama de "El Pueblo", de València, a Barcelona, amb motiu de l'Exposició de la Indústria Hotelera s'ha celebrat, a Montjuich, naturalment, "un concurso de sardanistas".

Que naturalment, serien les noies que als berenadors de la popular muntanya hi van amb els seus xicots.

o o o

AL Principal Palace ha debutat en Carlitos Gardel, el popular cantador de tangos que està fent posar malament amb les seves cançons a moltes xicotes que, per una estranya paradoxa, estan ansioses de posarse bé.

Com que el número és de força sempre hi acudeix la gent i un diria que pel Palace han tornat aquells bons temps.

o o o

DES de dissabte passat, la segona versió del "Charivari" porta per nom "Alleluia".

A la revista del "Nou" com a molts vins ha passat després d'haver crescut es quan els han batejat.

o o o

A can "Ba-ta-clan", tot i preparant la nova revista "Mujeres y flores", han tingut la mar de novetats: els debuts de la "Bella Dorita", el de la Luliana i el de la Paquita Francès.

Amb lo qual el seu programa ha quedat molt reforçat per distracció del corrido que hi va la nit a passar.

L'afarta pobres.

«LA MASCOTA»

(casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de les millors marques «Sense rival»)

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1 - BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mod'Or Meublee

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre-Circo Barcelonés

Telèfon 4668 — A.

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO

CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86

i centres d'específics

Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la maravillosa obra

El Tatwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: **J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9**

BARCELONA

Prou angúnies!!

Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos

seran curades en el

“Institut Mèdic Policlínic”

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a

—Em permet que l'acompanyi, senyora?
—I si ens veu el meu marit?
—Faci com si no el conegué.